

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 236.434 van 17 november 2016
in de zaak 210.815/XII-7983**

In zake: de NV TRANSPORTS IWAN WERTZ
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Alain Franken
kantoor houdend te 4000 Luik
boulevard de la Sauvenière 91
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST
woonplaats kiezend te 1000 Brussel
Koning Albert II-laan 20//4
Agentschap Wegen en Verkeer T.a.v. Veerle Vanempten

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 20 november 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 23 september 2013 van de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken waarbij aan de nv Transports Iwan Wertz een administratieve geldboete wordt opgelegd van 1.100 euro wegens beschadiging van het wegdek door overlading van een voertuig.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 mei 2016.

Staatsraad Johan Bovin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Valérie Beckers, die *loco* advocaat Alain Franken verschijnt voor de verzoekende partij, en adjunct van de directeur Veerle Vanempten, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 27 januari 2011 wordt een vrachtwagen met oplegger, bestuurd door een werknemer van de verzoekende partij, door de wegeninspectie gecontroleerd op de autoweg A18 te Jabbeke. Bij weging wordt vastgesteld dat de tweede as van de trekker 1.493 kg overladen is. Er wordt proces-verbaal opgesteld wegens inbreuk op artikel 56 van het decreet van 19 december 1998 ‘houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999’ (hierna: aslastendecreet).

3.2. Op 21 februari 2011 wordt het proces-verbaal overgemaakt aan het parket te Brugge met het verzoek om overeenkomstig artikel 59 aslastendecreet binnen een termijn van 90 dagen – eventueel verlengbaar met 30 dagen – mee te delen welk gevolg aan de zaak zal worden gegeven. Op 14 juni 2011 wordt meegedeeld dat het parket geen vervolging zal instellen.

3.3. Op 6 september 2011 beslist de wegeninspecteur-controleur om aan de verzoekende partij een administratieve geldboete van 1.100 euro op te leggen.

Op 9 september 2011 tekent de verzoekende partij verzet aan tegen die beslissing.

Op 24 oktober 2011 heeft een hoorzitting plaats. Namens de verzoekende partij wordt een schriftelijke conclusie ingediend.

3.4. Op 21 november 2011 bevestigt de wegeninspecteur-controleur zijn beslissing om aan de verzoekende partij een administratieve geldboete van 1.100 euro op te leggen.

Op 8 december 2011 stelt de verzoekende partij tegen die beslissing beroep in bij de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken.

Op 7 februari 2012 heeft een hoorzitting plaats. De verzoekende partij dient bovendien een schriftelijke [conclusie](#) in.

3.5. Op 14 maart 2012 beslist de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken aan de verzoekende partij een administratieve geldboete op te leggen van 1.100 euro.

Op 18 mei 2012 stelt de verzoekende partij tegen de voormelde beslissing van 14 maart 2012 van de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken beroep tot nietigverklaring in. Deze zaak is ter griffie gekend onder nummer A.204.992/IX-7685. De verwerende partij dient in deze zaak geen memorie van antwoord noch het administratief dossier in.

In het auditorsverslag in de voormelde zaak wordt de vernietiging van de voormelde beslissing van 14 maart 2014 van de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken voorgesteld. Het verslag stelt onder meer:

“Het proces-verbaal van 27 januari 2011 vermeldt onder meer:

- De weging geschiedde op de daartoe voorziene weegbrug, geïnstalleerd door de Vlaamse overheid, langsheen de op- en afrit van de autosnelweg A 18 te JABBEKE;
- De asweger met digitaal aanwijzend weegapparaat, merk Central Weighing Ltd., type Supaweigh II en serienummer 005417, werd door de Federale Overheidsdienst Economie, K.M.O., Middenstand en Energie, Afdeling Metrologie van de Algemene Directie Kwaliteit op zijn juistheid getest op 15-10-2008.

De vaststellingen met een weegbrug die sinds meer dan twee jaar niet meer op haar nauwkeurigheid werd getest, kunnen redelijkerwijze niet gelden als bewijs dat het voertuig overladen was.

Het middel is gegrond in zoverre wordt aangevoerd dat de inbreuk op het Aslastendecreet niet bewezen is.”

Aangezien de verwerende partij geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging indient binnen de termijn die ingaat met de betekening van het auditorsverslag, wordt de beslissing van 14 maart 2012 van de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken bij arrest nr. 223.591 van 24 mei 2013 vernietigd met toepassing van de versnelde rechtspleging waarin artikel 30, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en artikel 14*quinquies* van het algemeen procedurereglement voorzien.

3.6. Op 24 juli 2013 wordt de verzoekende partij uitgenodigd voor een hoorzitting op 27 augustus 2013. Bij brief van 30 juli 2013 verduidelijkt de verwerende partij dat zij als gevolg van het vernietigingsarrest van de Raad van State over een nieuwe termijn van vier maanden beschikt om in graad van beroep een nieuwe beslissing te nemen. Bij die brief is een kopie gevoegd van het verslag van de metrologische controle die op 24 september 2010 op de asweger te Jabbeke werd uitgevoerd.

Op 27 augustus 2013 heeft een hoorzitting plaats. De verzoekende partij dient bovendien een schriftelijke conclusie in.

Op 23 september 2013 beslist de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken aan de verzoekende partij een administratieve geldboete op te leggen van 1.100 euro. Wat de gevolgen van het vernietigings-

arrest nr. 223.591 van 24 mei 2013 betreft, bevat die beslissing de volgende overwegingen:

“Appellante wijst erop bij arrest van 24 mei 2013, betekend aan het Vlaams Gewest op 4 juni 2013, de Raad van State de beslissing van de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken van 14 maart 2012 waarin aan de NV Transport Iwan Wertz een administratieve geldboete van 1.100 euro werd opgelegd, heeft vernietigd;

Appellante is van oordeel dat, gelet op het feit dat de vernietiging door de Raad van State niet louter procedureel was ingegeven, de administratie in een nieuwe beslissing niet kan terugkomen op door de Raad van State vastgestelde feiten;

Appellante is derhalve van oordeel dat geen nieuwe beslissing kan worden genomen;

Het middel is ongegrond om onderstaande redenen:

Bij arrest van 24 mei 2013, betekend aan het Vlaams Gewest op 4 juni 2013, heeft de Raad van State de beslissing van de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken van 14 maart 2012 waarin aan de NV Transport Iwan Wertz een administratieve geldboete van 1.100 euro werd opgelegd, vernietigd;

De Raad van State stelt zijn beslissing niet in de plaats van die van het bestuur dat de administratieve geldboete heeft opgelegd;

Na de betekening van een vernietigingsarrest wordt de zaak heropgenomen in de toestand waarin ze zich bevond na het indienen van het beroep;

Bijgevolg dient de minister opnieuw over het beroep te oordelen en appellante opnieuw uit te nodigen op een hoorzitting;

De minister is evenwel verplicht zich te conformeren aan het vernietigingsarrest en, indien hij een nieuwe beslissing neemt mag hij de motieven van het vernietigingsarrest niet miskennen;

Uit het arrest van 24 mei 2013 blijkt dat de verwerende partij geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging heeft ingediend nadat de auditeur in zijn verslag voorgesteld had de beslissing te vernietigen;

De Raad van State heeft derhalve geen uitspraak gedaan over de grond van de zaak;

De minister beschikt voor het nemen van een nieuwe beslissing hiervoor opnieuw over de volle termijn van vier maanden uit artikel 60, § 2 van het decreet, vanaf de betekening van het vernietigingsarrest;

De nieuwe termijn van 4 maanden werd geopend op 4 juni 2013;

De overtreder werd op 24 juli 2013 uitgenodigd op de hoorzitting van 27 augustus 2013;

De termijn van vier maanden loopt derhalve tot 4 oktober 2013 zodat deze beslissing binnen termijn genomen werd.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 223.591 van 24 mei 2013 waarbij de beslissing van 14 maart 2012 van de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken tot het opleggen van een administratieve geldboete van 1.100 euro aan de verzoekende partij werd vernietigd.

Volgens de verzoekende partij mocht na dit vernietigingsarrest geen nieuwe beslissing tot het opleggen van een administratieve geldboete meer worden genomen aangezien de Raad van State de beslissing van 14 maart 2012 van de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken niet om formele redenen heeft vernietigd doch, met verwijzing naar het auditoraatsverslag, over de grond van de zaak uitspraak heeft gedaan. Aangezien die beslissing werd vernietigd omdat de inbreuk op het aslastendecreet niet bewezen was, verzet het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest zich tegen een nieuwe beslissing waarbij een administratieve geldboete wordt opgelegd. Het feit dat de verwerende partij thans een verslag van de metrologische controle van de asweger heeft neergelegd, doet hieraan geen afbreuk.

5. In de memorie van wederantwoord betwist de verzoekende partij nog dat de verwerende partij na de betekening van het vernietigingsarrest over een nieuwe termijn van vier maanden beschikte om opnieuw een beslissing te nemen. Volgens de verzoekende partij beschikte de verwerende partij voor haar nieuwe beslissing nog slechts over het gedeelte van de termijn van vier maanden dat overbleef toen de vernietigde beslissing werd genomen. Aangezien het beroep bij de minister werd ingesteld op 8 december 2011 en de vernietigde beslissing werd betekend op 22 maart 2012, bleven er na de betekening van het vernietigingsarrest nog slechts twee weken en geen vier maanden om een nieuwe beslissing te nemen. Met de bestreden beslissing werd deze termijn overschreden.

6. In de laatste memorie stelt de verzoekende partij nog met verwijzing naar een arrest van de Raad van State nr. 226.144 van 21 januari 2014, dat het mogelijk is om een nietigverklaring uit te spreken op grond van een rechtsmiddel dat werd onderzocht door het auditoraat.

Met betrekking tot de termijn om een nieuwe beslissing te nemen, stelt de verzoekende partij vast dat de Raad van State in sommige gevallen heeft toegegeven dat de administratie over een volledige termijn beschikte om een nieuwe beslissing te nemen, terwijl ze in andere gevallen slechts nog maar een beperkte termijn had om een beslissing te nemen. Het eerste geval doet zich voor wanneer het vernietigingsarrest voor het bestuur de verplichting meebrengt een nieuwe beslissing te nemen. Geen enkele bepaling verplicht echter de administratie te dezen om een nieuwe beslissing te nemen. Voorts kan een arrest tot nietigverklaring de partijen niet op een vroeger tijdstip plaatsen dan het ogenblik waarop de vastgestelde onwettige daad gepleegd werd. Te dezen bestond de onwettige daad erin dat geen bewijs werd geleverd voor de goede werking van het gebruikte weegsysteem. Het is onmogelijk rekening te houden met een verslag van de minister van Economische Zaken van 12 oktober 2010 dat voorafgaat aan de bestreden handeling. Het feit dat werd nagelaten het bewijs te leveren voor de goede werking van een weegschaal is geen goede reden om een rechtspleging te hervatten ten aanzien van de eiser die hierbij zou kunnen gebruik maken van een volledige termijn. In het arrest nr. 221.783 van 18 december 2012 heeft de Raad van State beslist dat de verloochening van de bestuurstaalwet op zich geen goede reden is en voor de administratie niet de verplichting meebrengt om de zaak volledig opnieuw te beginnen.

Beoordeling

7. Overeenkomstig artikel 60, § 3, van het aslastendecreet kan de overtreder binnen de dertig dagen na de ontvangst van de beslissing die door de wegeninspecteur-controleur werd genomen in beroep gaan bij de Vlaamse regering. Het beroep schorst de bestreden beslissing. Als tijdig beroep werd aangetekend, worden de overtreder en in voorkomend geval de onderneming uitgenodigd op een hoorzitting.

Betreffende de kennisgeving van de beslissing in beroep bepaalt artikel 60, § 3, laatste lid, van het aslastendecreet als volgt:

“Als er geen beslissing van de Vlaamse Regering of de ambtenaar, aangewezen overeenkomstig § 4, ter kennis is gebracht van de overtreder en in voorkomend geval van de onderneming, per aangetekende brief met ontvangstbewijs binnen een termijn van vier maanden nadat het beroep is ingesteld, vervalt de administratieve geldboete stilzwijgend.”

8. In de bestreden beslissing wordt aangenomen dat de verwerende partij na de betekening van het arrest nr. 223.591 van 24 mei 2013 over een nieuwe termijn van vier maanden beschikte om een beslissing te nemen.

9. Indien de Raad van State een beslissing vernietigt waarmee het bestuur heeft voldaan aan de verplichting tot het nemen van een beslissing, doet de vernietiging van een binnen de voorgeschreven termijn genomen beslissing voor het bestuur de verplichting tot het nemen van een beslissing herleven. Het bestuur beschikt daarvoor opnieuw over de volledige beslissingstermijn.

Het beroep dat op grond van artikel 60, § 3, van het aslastendecreet tegen de beslissing van de wegeninspecteur-controleur bij de Vlaamse regering kan worden ingesteld is een georganiseerd bestuurlijk beroep en brengt in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert wel degelijk de verplichting tot beslissen met zich mee, in tegenstelling tot wat bijvoorbeeld het geval is voor wat betreft de uitoefening van het algemeen vernietigingstoezicht door de toezichthoudende overheid. Wordt de (tijdige) beslissing op beroep waarmee de Vlaamse regering beoogde te voldoen aan haar verplichting om uitspraak te doen over het beroep binnen de vier maanden na de indiening ervan, door de Raad van State vernietigd, dan doet de retroactieve werking van de vernietiging die verplichting om uitspraak te doen over het ingestelde administratief beroep herleven. Deze hernieuwde verplichting om een uitspraak te doen over het beroep heeft als corollarium dat ook een nieuwe termijn gaat lopen. Het arrest nr. 223.591 van 24 mei 2013 werd op 4 juni 2013 aan de verwerende partij betekend. Vanaf die datum beschikte de Vlaamse regering opnieuw over de volle termijn van vier maanden om over het beroep van de verzoekende partij uitspraak te doen. De Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken was bijgevolg

op 23 september 2013 *ratione temporis* bevoegd om de bestreden beslissing te nemen.

10. Bij het voormelde arrest nr. 223.591 van 24 mei 2013 werd de beslissing van 14 maart 2012 van de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken vernietigd met toepassing van de versnelde rechtspleging waarin artikel 30, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en artikel 14*quinquies* van het algemeen procedurereglement voorzien.

Het gezag van gewijsde van een vernietigingsarrest is niet beperkt tot het dictum van dat arrest, maar strekt zich ook uit tot de motivering waarop de vernietiging gesteund is en waarmee deze onafscheidbaar verbonden is.

Het is een administratieve overheid waarvan de beslissing werd vernietigd door een arrest van de Raad van State niet *a priori* verboden dezelfde beslissing te nemen. Bij het nemen van een nieuwe beslissing moet echter het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest worden geëerbiedigd. De nieuwe beslissing mag bijgevolg niet door dezelfde onwettigheid zijn aangetast als werd vastgesteld in de motieven van het vernietigingsarrest.

Uit de overwegingen in het arrest nr. 223.591 dat “in het auditorsverslag [...] te dezen de vernietiging van de bestreden beslissing [is] voorgesteld” en “de verwerende partij [...] geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging [heeft] ingediend”, volgt niet dat de inhoud van dat verslag de noodzakelijke motivering vormt waarop het vernietigingsarrest is gesteund. Het vernietigingsarrest is gesteund op de toepassing van artikel 30, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State: indien de tegenpartij of degene die een belang heeft bij de beslechting van het geschil, geen verzoek tot voortzetting van de procedure indient binnen een termijn van 30 dagen die ingaat met de betekening van het verslag van de auditeur waarin de nietigverklaring wordt voorgesteld, kan de Raad van State volgens een versnelde rechtspleging de akte of het reglement nietig verklaren. Aan de redenen die de auditeur ertoe gebracht hebben om in zijn verslag de nietigverklaring van de betwiste bestuurshandeling voor te stellen, is dan ook geen gezag van gewijsde verbonden. Niet deze

redenen, maar wel de toepassing van voormeld artikel 30, § 3, is de grond waarop de vernietiging van de voormelde beslissing van 14 maart 2012 is gesteund.

Het feit dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming zou zijn met de inhoud van het auditorsverslag maakt bijgevolg geen schending uit van het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest.

11. Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

12. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6, lid 3, a), van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ‘tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden’ (hierna: EVRM).

De verzoekende partij voert aan dat zij niet in een taal die zij begrijpt op de hoogte werd gebracht van de feiten die haar ten laste worden gelegd. Zij betoogt dat zij geen enkele kennis van het Nederlands heeft, doch de vaststelling van de overtreding niettemin enkel in het Nederlands werd opgesteld. Bovendien was ook de brief van de wegeninspecteur-controleur waarbij de administratieve geldboete werd opgelegd en waarin de rechtsmiddelen tegen die beslissing werden vermeld, enkel in het Nederlands gesteld. Gelet op de voorrang van het internationaal recht dient artikel 6 EVRM voorrang te krijgen op de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Dit geldt des te meer nu de verwerende partij wél het Frans gebruikt wanneer zij de betaling van de administratieve geldboete vordert, maar dit weigert wanneer zij de overtreder op de hoogte brengt van de draagwijdte van zijn rechten en verplichtingen. Het kan haar niet worden verweten dat zij niet heeft gevraagd om een vertaling van het strafdossier te krijgen of om te worden bijgestaan door een tolk tijdens het rechtsproces. Het aslastendecreet noch de interne administratieve richtlijnen van het Vlaamse Gewest voorzien in deze mogelijkheden. Bovendien worden

verzoeken tot vertaling van het dossier in een andere taal dan het Nederlands niet ontvankelijk verklaard.

De verzoekende partij meent voorts dat de procedure niet regelmatig is verlopen omdat de overtreder niet de mogelijkheid had om zich bij het eerste verhoor door een advocaat te laten bijstaan. Zij verwijst hierbij naar het arrest van 27 november 2008 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak *Salduz v. Turkije*, naar de wijziging van het Wetboek van Strafvordering door de wet van 13 augustus 2011 en naar het arrest nr. 7/2013 van 14 februari 2013 van het Grondwettelijk Hof. Het feit dat aan de overtreder een vragenlijst werd overhandigd, is volgens de verzoekende partij niet relevant. Deze vragenlijst werd uitsluitend in het Nederlands opgesteld en heeft niet tot doel het verhoor tijdens de aanhouding door de verbalisanten te vervangen. Bovendien doet ook het feit dat het aslastendecreet in beroepsmogelijkheden voorziet, geen afbreuk aan de vaststelling dat de overtreder bij het eerste verhoor niet door een raadsman werd bijgestaan.

13. In de memorie van wederantwoord merkt de verzoekende partij nog op dat hoewel het juist is dat de vrachtwagenbestuurder een in het Frans en Nederlands opgestelde vragenlijst heeft ontvangen, er toch wel dient te worden vastgesteld dat de rest van de rechtspleging enkel in het Nederlands heeft plaatsgevonden en dat zowel de bestreden beslissing als het bericht dat de verplichting meedeelt om de geldboete te betalen enkel in het Nederlands werden opgesteld. De verwerende partij stelt ten onrechte dat de verzoekende partij haar verdediging in het Frans heeft kunnen voeren. De wegeninspecteur-controleur heeft immers niet geantwoord op de in het Frans gestelde conclusie. De bestreden beslissing heeft bovendien de beslissing van de wegeninspecteur-controleur bevestigd en heeft er dan ook de gronden van overgenomen.

Voorts herhaalt de verzoekende partij dat aan de vrachtwagenbestuurder niet de mogelijkheid werd geboden om zich bij het eerste verhoor door een raadsman te laten bijstaan. De aanwezigheid van een raadsman was volgens haar te dezen te meer gerechtvaardigd aangezien het ten laste gelegde feit een overlading aan de wielas betreft en de totale belasting van het voertuig niet werd overschreden. Bovendien hebben de verbalisanten de richtlijn miskend dat een

voldoende lange wachttijd in acht moet worden genomen om de lading stabiel te laten worden, hetgeen een advocaat uiteraard onmiddellijk zou hebben laten weten aan de verbalisanten. De verbalisanten waren ook heel onduidelijk met betrekking tot de beschrijving van de vervoerde goederen aangezien ze enkel melden dat het om hout gaat zonder daarbij de aard van de lading te verduidelijken, hetgeen uiteraard van belang is met betrekking tot de mogelijkheid voor het voertuig om zich te stabiliseren.

14. In de laatste memorie benadrukt de verzoekende partij dat, hoewel het juist is dat de vrachtwagenbestuurder, die trouwens helemaal geen partij in het geding is, een in het Frans en Nederlands opgestelde vragenlijst heeft ontvangen, dit niet het geval is wat de verzoekende partij betreft. Alle stukken, die aan laatstgenoemde, als enige betrokken bij het huidige geschil, werden bezorgd, waren in het Nederlands opgesteld, met inbegrip van de vragenlijst die aan haar werd bezorgd in haar hoedanigheid van werkgever. Die vragenlijst is trouwens strijdig met de rechten van verdediging aangezien er nergens in wordt vermeld dat zij het recht op zwijgen heeft, er niet toe gehouden is de vragenlijst terug te sturen en dat zij zich mag laten bijstaan door een advocaat voor het invullen ervan. Dit toont bijgevolg volgens de verzoekende partij aan dat zij nooit haar opmerkingen heeft kunnen maken noch over het dossier heeft kunnen beschikken in een taal die zij begrijpt. In het voorliggende geval werd haar niet de mogelijkheid gegeven een vertaling te krijgen van haar dossier. De omstandigheid dat zij een beroep deed op een advocaat kan haar niet worden tegengeworpen. Haar rechten werden wel degelijk geschaad, nu zij immers om beroep aan te tekenen en zo de aard te leren kennen van de feiten die haar ten laste worden gelegd, verplicht werd een beroep te doen op een raadsman met alle kosten die daaruit voortvloeien.

De verzoekende partij betwist voorts dat zij nooit om de bijstand van een tolk heeft gevraagd. Voor zover als nodig, voegt de verzoekende partij twee beslissingen van het Vlaamse Gewest toe waarbij stelselmatig de bijstand van een tolk wordt geweigerd. Hieruit blijkt, aldus de verzoekende partij, dat het niet nuttig is om een tolk te vragen.

Wat ten slotte de grief betreft dat aan de vrachtwagenbestuurder niet de mogelijkheid werd gegeven om zich bij het eerste verhoor door een advocaat te laten bijstaan, voert zij nog aan dat het feit dat het hierbij om technische vaststellingen ging, niet relevant is en dat er in het voormelde verdrag nooit sprake is geweest van technische vaststellingen. Bovendien werd tijdens de debatten nooit het bewijs geleverd voor de ijking van de weegschaal. Zij wijst er op dat een advocaat bijvoorbeeld had kunnen vragen om de documenten te raadplegen die de goede werking van de weegschaal aantonen en de noodzaak had kunnen benadrukken om gebruik te maken van de wachttijd. Tenslotte herinnert zij eraan dat de vragenlijsten in strijd zijn met de rechten van verdediging omdat er nergens in wordt vermeld dat de partijen er niet toe gehouden zijn deze terug te sturen, dat ze het recht hebben om te zwijgen, dat zij er niet toe gehouden zijn zichzelf te beschuldigen en dat zij een raadsman kunnen kiezen.

Beoordeling

Wat het gebruik van de talen betreft

15. Artikel 6, lid 3, a), EVRM erkent het recht van eenieder die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd om “onverwijld, in een taal welke hij verstaat, en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldigingen”.

De verzoekende partij maakt, gelet op hetgeen hierna wordt uiteengezet, niet aannemelijk dat in de huidige zaak, die een eenvoudige inbreuk op het aslastendecreet betreft, waarbij de overlading wordt vastgesteld aan de hand van technische meetapparatuur, namelijk door de asweger, aan deze eis niet zou zijn voldaan.

Uit het proces-verbaal van 27 januari 2011 blijkt dat aan de vrachtwagenbestuurder bij zijn verhoor door de wegeninspecteurs een in het Nederlands en in het Frans gestelde vragenlijst werd voorgelegd die, naar keuze, in één van beide talen kon worden ingevuld. De vrachtwagenbestuurder heeft de Franse vragenlijst ingevuld.

Het proces-verbaal, waarbij de voormelde vragenlijst in bijlage werd gevoegd, werd aan de vrachtwagenbestuurder van de verzoekende partij toegezonden en maakte deel uit van het dossier waarvan zij een afschrift heeft verkregen, gelet op stuk nr. 9 van haar dossier. Bijgevolg beweert zij ten onrechte dat zij “nooit de minste informatie in het Frans gekregen heeft”.

In deze vragenlijst wordt er overigens in beide talen op gewezen dat de overtreder niet kan worden verplicht zichzelf te beschuldigen en dat hij de keuze heeft om een verklaring af te leggen, te antwoorden op de hem gestelde vragen of te zwijgen. Ook wordt hem in beide talen een beknopte mededeling gegeven van de feiten waarover hij zal worden verhoord. De wegeninspecteurs hebben deze vragenlijst bij de wegcontrole aan de vrachtwagenbestuurder van de verzoekende partij, als materiële dader van de overtreding voorgelegd, die deze vragenlijst heeft ingevuld. Daarbij gaven zij in beide talen “betrokkene voor het eerste verhoor een schriftelijke verklaring van zijn rechten”. Deze “vragenlijst/verklaring”, bijlage 3 van het proces-verbaal, maakte, zoals reeds vermeld, ook deel uit van het dossier waarvan de verzoekende partij inzage kon nemen en waarvan zij een afschrift kon verkrijgen en ook heeft verkregen. Uit het dossier blijkt aldus dat alleszins een bijlage van het proces-verbaal, dat informatie geeft over de aard van de feiten en een aantal rechten van verdediging, en wat dus kan worden beschouwd als essentiële informatie over de tenlastelegging, in zowel het Nederlands als het Frans werd opgesteld. De omstandigheid dat de materiële vaststellingen op de weegbon, bijlage 1 van het proces-verbaal, uitsluitend in het Nederlands zijn gesteld, noopt niet tot een ander standpunt. Die vaststellingen geven de overlading en de overlast weer in cijfers, uitgedrukt in aan iedereen bekende meeteenheden (kg), respectievelijk percentages (%). Haar bewering dat zij een raadsman heeft moeten raadplegen om “de aard van de feiten [te begrijpen] die haar ten laste worden gelegd”, is dan ook niet aannemelijk.

De omstandigheid dat haar geen vragenlijst in beide talen werd opgestuurd, noopt gelet op de eenvoud van de zaak en de voorgaande vaststellingen, niet tot een ander standpunt.

Mede gelet op het feit dat het proces-verbaal, zoals hiervoor gezien, ook essentiële informatie in het Frans bevat, maakt zij niet geloofwaardig dat zij nooit “over het dossier heeft kunnen beschikken in een taal die zij begrijpt” en dat “zij [...] om beroep aan te tekenen en zo de aard te leren kennen van de feiten die haar ten laste worden gelegd, verplicht werd beroep te doen op een raadsman”.

16. Artikel 6, lid 3, a), EVRM verleent de strafrechtelijk vervolgte persoon voorts niet het recht om de taal van de rechtspleging te kiezen.

Voormelde verdragsbepaling doet immers geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij, in overeenstemming met artikel 36 van de Gewone wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ (hierna: GWHI), dzaak in het Nederlands diende te behandelen. De beslissingen van de wegeninspecteur-controleur en de minister dienden bijgevolg in het Nederlands te worden gesteld. Enkel de verzoekende partij heeft na de kennisgeving van die beslissingen, die eveneens in het Nederlands geschiedde, daartegen verzet aangetekend en beroep ingediend. Zij wordt, zoals hiervoor gezien, nochtans geacht op de hoogte te zijn gesteld in een taal die zij begrijpt van wat haar chauffeur ten laste werd gelegd, nu minstens een gedeelte van het proces-verbaal, dat de essentiële informatie bevat over de aard van de inbreuk en de rechten van verdediging, zowel in het Nederlands en het Frans werd opgesteld.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij de strekking van de brief van kennisgeving, waarbij zij in kennis werd gesteld van de voormelde beslissingen, niet zou hebben begrepen.

17. De verzoekende partij heeft ook niet gevraagd, zoals zij in haar verzoekschrift erkent, om zich door een tolk te laten bijstaan of om een vertaling van bepaalde stukken te krijgen omdat zij de taal van de rechtspleging niet machtig zou zijn. De omstandigheid dat het aslastendecreet noch de interne administratieve richtlijnen van het Vlaamse Gewest voorzien in de mogelijkheid om een vertaling van het strafdossier te krijgen of om bijgestaan te worden door een tolk tijdens de procedure van het bestuurlijk beroep, ontslaat haar er niet van zich op haar rechten van verdediging te beroepen, wanneer zij meent daarop recht

te hebben op grond van voormelde bepaling van het EVRM. Zij roept in elk geval in het middel niet de schending in van artikel 6, lid 3, e), EVRM dat de bijstand van een tolk betreft.

Voorts dient te worden opgemerkt dat het middel juridische grondslag mist in zoverre daarin kritiek wordt geuit op de afwijzende beoordeling van dergelijke verzoeken in “andere dossiers”. Deze kritiek heeft immers geen betrekking op het thans bestreden besluit.

18. Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

Wat de bijstand door een raadsman betreft

19. Betreffende het onderdeel van het middel waarin de verzoekende partij aanklaagt dat aan de vrachtwagenbestuurder – aanvankelijk spreekt zij over “overtreder” doch de vrachtwagenbestuurder wordt niet vervolgd als overtreder maar wel zijzelf – niet de mogelijkheid werd geboden om zich bij het eerste verhoor door een raadsman te laten bijstaan, dient de verzoekende partij erop te worden gewezen dat zijzelf niet werd aangehouden noch verhoord door de wegeninspecteurs.

Voorts volstaat het loutere feit dat er geen raadsman de vrachtwagenbestuurder bijstond op het ogenblik van de vaststellingen en het opstellen van het proces-verbaal, niet om te oordelen dat artikel 6, lid 3, c), EVRM zou zijn geschonden dat aan “een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld”, het recht verleent op “de bijstand [...] van een raadsman naar eigen keuze”. Overigens wordt dit onderdeel van de verdragsbepaling in het middel niet expliciet als geschonden vermeld.

Daargelaten de vaststelling dat tegen de vrachtwagenbestuurder te dezen geen vervolging werd ingesteld, volstaat het voor het overige te verwijzen naar vaste rechtspraak van de Raad van State aan wie reeds meermaals in soortgelijke zaken over administratieve boetes wegens inbreuk op de aslastenregelgeving dezelfde grief werd voorgelegd.

Er dient op te worden gewezen dat niet elke ondervraging van een persoon, waarbij inlichtingen en bewijselementen worden verzameld die op het bestaan van een misdrijf zouden kunnen wijzen, mag worden beschouwd als een “verhoor” dat onder toepassing valt van het recht op bijstand door een advocaat verzekerd door voormelde verdragsbepaling. In zaken als de voorliggende waar de wegeninspectie in het kader van het toezicht op de naleving van de aslastenregelgeving wegcontroles uitvoert, verzamelen de wegeninspecteurs voornamelijk technische inlichtingen met het oog op de vaststelling van de overlading. Zij laten daarbij ook een schriftelijke vragenlijst invullen door de vrachtwagenbestuurder waarin eerder beperkte informatie wordt gevraagd. Zoals reeds vastgesteld, blijkt uit de aanvang van die vragenlijst dat de verbalisanten vóór dit “verhoor” aan de “overtreder” een beknopte mededeling geven van de feiten en zij hem een mondelinge en schriftelijke verklaring geven van zijn rechten in beide talen. In dat opzicht, mist dit onderdeel, zoals reeds werd besproken bij het eerste onderdeel, zelfs feitelijke grondslag. Tevens werd reeds geoordeeld dat de tweede vragenlijst, die bestemd is voor de werkgever en die na de wegcontrole aan hem wordt toegezonden, niet van die aard is dat zou moeten worden aangenomen dat ze tevens de vermelding van het recht om te zwijgen en om zich te laten bijstaan door een raadsman zou moeten vermelden op grond van “de Salduz-rechtspraak”, zoals de verzoekende partij betoogt. De verzoekende partij had voor het invullen van deze vragenlijst ervan trouwens de mogelijkheid om zich daarbij door een raadsman te laten bijstaan.

Overigens, in het arrest van het Grondwettelijk Hof waar de verzoekende partij naar verwijst, wordt juist gesteld dat in de voorbereidende werken van de wet van 13 augustus 2011 ‘tot wijziging van het Wetboek van strafvordering en van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis’, die ertoe strekt aan elkeen die wordt verhoord en aan elkeen wiens vrijheid wordt benomen rechten te verlenen, waaronder het recht om een advocaat te raadplegen en door hem te worden bijgestaan, een aantal situaties worden vermeld die niet overeenstemmen met de definitie van het verhoor, zoals het verzamelen van inlichtingen op de plaats van het delict tijdens de eerste fase van het onderzoek, de spontane mededelingen, de antwoorden op een schriftelijke vragenlijst waarin beperkte informatie wordt gevraagd of de verklaringen in het

kader van een administratief onderzoek (GwH 14 februari 2013, nr. 7/2013. B.5.5).

De Raad van State verwijst voorts naar het arrest *Zaichenko* waarin het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) aangaande een verhoor zonder bijstand van een advocaat tijdens een wegcontrole tot de niet-schending van artikel 6, lid 3, c), EVRM besloot. Volgens het Hof wezen de omstandigheden van de zaak niet op een noemenswaardige beperking van de vrijheid van handelen van de betrokken persoon van die aard dat de bijstand van een advocaat vanaf dat ogenblik vereist zou zijn (EHRM 18 februari 2010, *Zaichenko v. Rusland*, nr. 39660/02, §§ 47 en 48). Het Hof wijst ook op de eerder beperkte rol van de verbalisanten en stelt vast dat het strafonderzoek pas werd geopend na de toezending van het verslag of het proces-verbaal van de verbalisanten aan de bevoegde overheid (§ 49). Deze vaststellingen gaan ook op voor de voorliggende wegcontrole.

Gelet op voormelde rechtspraak en gelet op de concrete omstandigheden waarin de wegcontroles in het kader van het toezicht op de naleving van de aslastenregelgeving gebruikelijk plaatsvinden, acht de Raad van State het niet vereist – en de verzoekende partij draagt ook geen concrete elementen aan die er zouden toe nopen te dezen anders te oordelen – dat aan de vrachtwagenbestuurder bij dergelijke wegcontroles – waarbij het voertuig wordt gewogen door de asweger en waarbij de vrachtwagenbestuurder enkel wordt gevraagd een schriftelijke vragenlijst in te vullen waarin eerder beperkte informatie wordt gevraagd waarna hij mag beschikken en zijn rit met zijn voertuig mag verder zetten – reeds de toegang tot bijstand van een advocaat zou moeten worden verleend.

20. Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

21. In een tweede middel voert de verzoekende partij aan dat in de bestreden beslissing een verkeerde toepassing wordt gemaakt van “l’emploi des langues en matière administrative du 9 août 1980” (vertaald: het gebruik der talen in bestuurszaken van 9 augustus 1980). De artikelen 18 en 19 van die wet bepalen dat besturen waarvan de zetel gevestigd is in Brussel hun documenten in hun betrekkingen met particulieren in het Frans of het Nederlands dienen op te stellen, naargelang de betrokkene het Frans of het Nederlands gebruikt. Indien de verwerende partij het Nederlands had willen gebruiken, dan had zij bijgevolg haar maatschappelijke zetel moeten vestigen in het Vlaams Gewest en niet in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

In ondergeschikte orde betoogt de verzoekende partij dat artikel 36 van de voornoemde wet weliswaar bepaalt dat het bestuur het Nederlands dient te gebruiken, doch dat dit niet betekent dat personen die niet in het Nederlands taalgebied gevestigd zijn het Nederlands dienen te gebruiken ten aanzien van het bestuur. Artikel 33 van die wet bepaalt bovendien dat de gewesten met particulieren die gevestigd zijn in een ander taalgebied briefwisseling kunnen voeren in de taal waarvan de betrokkenen zich bedienen. Om te voldoen aan artikel 6, lid 3, a), EVRM had de verwerende partij dan ook met de verzoekende partij enkel in het Frans mogen corresponderen. De verwerende partij gebruikt trouwens het Frans om de administratieve geldboete te innen. Zij weigert tevens, in strijd met artikel 6 EVRM, de dossierstukken te vertalen. Met deze handelwijze, die enkel tot doel heeft de overtreders te verhinderen om hun rechten van verdediging te laten gelden en op een zo gemakkelijk mogelijke manier de betaling van de boetes te verkrijgen, maakt de verwerende partij zich schuldig aan machtsafwending.

22. In de laatste memorie benadrukt de verzoekende partij nog dat artikel 33 van de gewone wet van 9 augustus 1980 een administratieve overheid er weliswaar niet toe verplicht doch wel de mogelijkheid biedt om een andere taal te gebruiken dan haar voertaal, en bijgevolg hem de mogelijkheid biedt om zich

tot een niet-Nederlandstalige in een andere taal te wenden, dat er te dezen geen enkele vertaling van het dossier werd bezorgd, dat de hulp van een vertaler stelselmatig wordt geweigerd en “dat het enige doel dat hierbij wordt nagestreefd erin bestaat om de mogelijkheid te geven aan het Gewest om overtredders zonder nadelige gevolgen te veroordelen zonder dat de overtredders zich hierbij kunnen verdedigen”.

Zij herhaalt dat de handelwijze waarbij, “eenmaal deze veroordeling uitgesproken [...], het Vlaams Gewest zich als bij toeval beroept op voornoemd artikel 33 om deze keer in het Frans met de overtredder te corresponderen en hem de betaling te vorderen van de boete”, “volkomen onaanvaardbaar” is en duidelijk een machtsafwending inhoudt.

Beoordeling

23. Met een gebrekkige juridische accuraatheid haalt de verzoekende partij de opschriften van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 ‘op het gebruik van de talen in bestuurszaken’ (hierna: de bestuurstaalwet) en van de GWHI dooreen. In die omstandigheid volstaat hetgeen volgt.

Artikel 36 GWHI regelt het gebruik van de talen door de “diensten van de Executieven waarvan de werkkring het gehele ambtsgebied van de Vlaamse Gemeenschap, van de Franse Gemeenschap of van het Waalse Gewest bestrijkt”, als volgt:

“§ 1. Behoudens de bepalingen van § 2 gebruiken:

1° de diensten van de Vlaamse Executieve het Nederlands als bestuurstaal;

2° de diensten van de Franse Gemeenschapsexecutieve en die van de Waalse Gewestsexecutieve, het Frans als bestuurstaal.

§ 2. Met betrekking tot de gemeenten met een speciale taalregeling uit hun ambtsgebied, is op de in § 1 bedoelde diensten de taalregeling van toepassing die door de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken is opgelegd aan de plaatselijke diensten van die gemeenten, voor de berichten, mededelingen en formulieren die bestemd zijn voor het publiek, voor de betrekkingen met particulieren en voor het opstellen van akten, getuigschriften, verklaringen en vergunningen.

Voor hun betrekkingen met de openbare besturen, waarvan de zetel gevestigd is in een gemeente van het Duits taalgebied, gebruiken de diensten van de Waalse Gewestexecutieve het Duits.

§ 3. (...).”

Aangezien de verzoekende partij niet in een gemeente met een speciale taalregeling gevestigd is, wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat de Vlaamse overheid in overeenstemming met het voormeld artikel 36 het Nederlands als bestuurstaal dient te gebruiken.

24. De verzoekende partij beroept zich voorts op de artikelen 18 en 19 van de voormelde wet. De artikelen 18 en 19 GWHI hebben echter geen betrekking op het taalgebruik.

Ook artikel 33 GWHI heeft geen uitstaans met het gebruik van de talen in bestuurszaken.

25. In de mate dat de verzoekende partij in de nadere uiteenzetting van het derde middel ook gewag maakt van een schending van artikel 6, lid 3, a), EVRM, dient te worden vastgesteld dat zij zich daarop niet uitdrukkelijk beroept in het opschrift van dit middel. Deze grief behoort bijgevolg niet tot het middel.

26. Het derde middel is niet gegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

27. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 60 van het aslastendecreet, doordat het bewijs ontbreekt dat de inbreuk door het parket werd geseponeerd. De verwerende partij maakt in andere dossiers gebruik van een document, “invulformulier voor het openbaar ministerie”, waarop de vermelding “strafvervolgning instellen” geschrapt is. Dit document is echter niet gedateerd of ondertekend en bevat ook geen stempel van het bevoegde parket, zodanig dat op grond daarvan niet kan worden vastgesteld dat

er werkelijk sprake is van een seponering door het parket. Het staat bijgevolg niet vast dat de verwerende partij de mogelijkheid had om een administratieve geldboete op te leggen. Een seponering wordt geenszins op automatische manier uitgevoerd. Een aantal parketten geven trouwens geen gevolg aan het verzoek van het gewest en stellen gerechtelijke vervolgingen in. Het kantschrift ondertekend door de procureur des Konings, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, werd nooit bezorgd aan de verzoekende partij en is voor het overige op zich niet voldoende om met zekerheid te bewijzen dat dit dossier door het parket werd geseponneerd. Niets bewijst dat het wel degelijk het omstreden formulier was dat voor het parket was bijgevoegd of dat de brief van het parket geen betrekking had op andere informatie dan de seponering.

28. In de memorie van wederantwoord blijft de verzoekende partij er bij dat er vastgesteld dient te worden dat het kantschrift en bijlage nooit werd bezorgd aan de verzoekende partij en dat er geen rekening mee kan worden gehouden voor de seponering.

29. In de laatste memorie benadrukt de verzoekende partij dat haar het volledige dossier had moeten worden meegedeeld, met inbegrip van het stuk waaruit de beslissing van de procureur des Konings blijkt om het dossier te seponeren. Het is volgens haar uiterst belangrijk om het bewijs van seponering door het parket te kunnen leveren, want anders kan zij het voorwerp uitmaken van twee verschillende sancties en wordt het *non bis in idem* beginsel geschonden.

Beoordeling

30. Artikel 59, § 3, van het aslastendecreet luidt als volgt:

“§ 3. De wegeninspecteur brengt de wegeninspecteur-controleur op de hoogte van de door hem vastgestelde misdrijven en de in voorkomend geval onmiddellijke inningen bedoeld in § 6. De wegeninspecteur-controleur deelt de beslissing tot onmiddellijke inning of, bij gebreke hiervan, zijn voornemen om een administratieve geldboete op te leggen binnen dertig dagen na ontvangst van het proces-verbaal mee aan de procureur des Konings.

De procureur des Konings deelt zijn voornemen om strafvervolging in te stellen binnen negentig dagen na ontvangst van deze kennisgeving mee aan de wegeninspecteur-controleur. Indien nodig kan deze termijn éénmaal met dertig dagen verlengd worden.

Wanneer de procureur des Konings meedeelt te vervolgen, vervalt de mogelijkheid tot het opleggen van een administratieve geldboete.”

Artikel 60, § 1, tweede lid, van het aslastendecreet luidt als volgt:

“Als de overtreder of in voorkomend geval de onderneming een woonplaats of vaste verblijfplaats in België heeft, de administratieve geldboete niet onmiddellijk werd geïnd, de strafvordering niet vervallen of verjaard is en het opleggen van een administratieve geldboete overeenkomstig het bepaalde in het vorige artikel mogelijk is, geeft de wegeninspecteur-controleur, binnen de negentig dagen na ontvangst van de beslissing van de procureur des Konings, door middel van een aangetekende brief tegen ontvangstbewijs, de overtreder kennis van zijn beslissing tot het opleggen van een administratieve geldboete. Hij stelt in voorkomend geval de onderneming eveneens in kennis van de beslissing tot opleggen van de administratieve geldboete en wijst haar op haar burgerrechtelijke aansprakelijkheid voor de betaling van de administratieve geldboete.”

31. Uit het administratief dossier blijkt dat de wegeninspecteur-controleur het proces-verbaal betreffende de inbreuk op artikel 56 van het aslastendecreet op 21 februari 2011 heeft bezorgd aan de procureur des Konings te Brugge met het verzoek om overeenkomstig artikel 59 van voormeld decreet binnen een termijn van 90 dagen – eventueel verlengbaar met dertig dagen – mee te delen welk gevolg aan deze zaak zal worden gegeven.

De wegeninspecteur-controleur vroeg de procureur des Konings zijn beslissing te vermelden “in de laatste kolom van bijgevoegde lijst”, waarmee het “invulformulier voor het openbaar ministerie” wordt bedoeld, en deze dan terug te bezorgen. Vervolgens heeft de procureur des Konings met een brief van 8 juni 2011, die door de verwerende partij op 14 juni 2011 werd ontvangen, voormeld formulier teruggestuurd waarop de woorden “strafvervolging instellen” zijn geschrapt en de woorden “administratieve afhandeling” zijn behouden. De begeleidende brief van 8 juni 2011 is

ondertekend door de procureur des Konings van Brugge en bevat de vermelding “beleefd het dossier in bijlage tot beschikking”, waarmee het voormelde formulier wordt bedoeld.

Hieruit blijkt meer dan genoegzaam dat de betrokken procureur des Konings de inbreuk heeft geseponeerd. Het staat bijgevolg vast dat de procureur des Konings beslist heeft geen strafvervolgung in te stellen.

32. Aangaande het belang bij een middel, schrijft artikel 14, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State overigens voor dat “[d]e in het eerste lid bedoelde onregelmatigheden [...] slechts aanleiding [geven] tot een nietigverklaring als ze, in dit geval, een invloed konden uitoefenen op de draagwijdte van de genomen beslissing, de betrokkenen een waarborg hebben ontnomen of als gevolg hebben de bevoegdheid van de steller van de handeling te beïnvloeden”.

Nu het niet meedelen van de voormelde beslissing van de procureur des Konings niet van die aard is geweest de draagwijdte van de genomen beslissing te kunnen beïnvloeden, de verzoekende partij evenmin van enige waarborg heeft beroofd en evenmin de bevoegdheid van de steller van de handeling heeft beïnvloed, ontbreekt het de verzoekende partij aan het rechtens vereiste belang bij haar grief dat haar het stuk waaruit de beslissing van de procureur des Konings blijkt om het dossier te seponeren, niet werd meegedeeld.

33. Het vierde middel wordt verworpen.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

34. In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 10 van de Grondwet. Zij meent dat het gelijkheidsbeginsel op verschillende punten werd geschonden.

De verzoekende partij is in de eerste plaats van oordeel dat zij op ongelijke wijze werd behandeld, aangezien haar verweer onontvankelijk werd verklaard omdat het in het Frans was gesteld, terwijl de verwerende partij er in andere zaken geen bezwaar tegen had dat het beroep in het Frans werd ingediend. Volgens de verzoekende partij was de administratieve geldboete op grond van artikel 60 van het aslastendecreet stilzwijgend vervallen, omdat de wegeninspecteur-controleur binnen de voorgeschreven termijn van dertig dagen na de hoorzitting geen beslissing heeft genomen waarin op haar argumenten werd ingegaan.

Voorts betoogt de verzoekende partij dat zij in het kader van de bestuurlijke procedure niet dezelfde waarborgen geniet als bij een strafrechtelijke vervolging. Zij verwijst desbetreffend naar de verjaringsregels, naar het aannemen van verzachtende omstandigheden op grond van artikel 85 van het Strafwetboek, naar de toepassing van artikel 21 van het Wetboek van Strafvordering in verband met de overschrijding van de redelijke termijn, en naar de mogelijkheid om getuigen te horen of bijkomende onderzoeksmaatregelen te eisen. Bovendien zijn de boetes die door de verwerende partij worden opgelegd beduidend hoger dan de bedragen die bepaald zijn in de Wegcode, zodat de overtreder die wordt vervolgd door de verwerende partij minder gunstig wordt behandeld dan degene die strafrechtelijk wordt vervolgd.

35. In de memorie van wederantwoord antwoordt de verzoekende partij op de exceptie van de verwerende partij dat het middel niet ontvankelijk is in zover het is gericht tegen de beslissing van de wegeninspecteur-controleur en niet tegen de bestreden beslissing, dat de bestreden beslissing de beslissing van de wegeninspecteur-controleur heeft bevestigd en zich de motieven ervan eigen heeft gemaakt. Het is bovendien onaanvaardbaar dat de werking van het bestuur verschilt naargelang de ambtenaar die het dossier behandelt.

Wat het tweede onderdeel van het middel betreft – de aangeklaagde minder gunstige behandeling van de overtreder bij een bestuurlijke procedure – merkt de verzoekende partij nog op dat zij niet het aslastendecreet betwist, maar wel de manier waarop dit decreet door de verwerende partij wordt toegepast.

36. In de laatste memorie blijft de verzoekende partij erbij dat de wegeninspecteur-controleur gehouden was om een antwoord te formuleren op de in het Frans gestelde conclusies die werden ingediend omdat anders de rechten van verdediging worden geschonden. Zoniet dient te worden vastgesteld dat niet-Nederlandstalige overtredders geen enkele mogelijkheid hebben om zich te verdedigen tegenover de verwerende partij omdat deze laatste stelselmatig weigert om het dossier in de taal van de overtredder te laten vertalen, stelselmatig de aanwezigheid van een tolk weigert en eveneens weigert om een antwoord te formuleren op conclusies die niet in het Nederlands zijn opgesteld.

Wat het tweede onderdeel van dit middel betreft, blijft de verzoekende partij eveneens bij haar standpunt dat het duidelijk is dat er niet is voldaan aan het beginsel dat alle Belgen gelijk zijn voor de wet aangezien de overtredder op een verschillende manier wordt behandeld naargelang de overtredding wordt vervolgd door het parket, het Vlaamse Gewest of het Waalse Gewest en naargelang het dossier al dan niet wordt geseponneerd door het parket. In het geval de zaak wordt vervolgd voor de strafgerechten, heeft een vervolgte het recht om de procedurestukken te krijgen die hem aanbelangen en om de doorverwijzing te verzoeken naar een rechtscollège dat zijn taal hanteert en alwaar hij een vertaling van de stukken kan verkrijgen en zich in zijn moedertaal kan verdedigen. De boetes die worden uitgesproken door de rechterlijke colleges van de rechterlijke orde liggen doorgaans veel lager dan de boetes vastgesteld door de verwerende partij. Tevens wordt er in dat kader heel vaak een uitstel verleend, in tegenstelling tot wat de verwerende partij doet.

Beoordeling

37. In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat in het kader van de bestuurlijke procedure noch het verzet van de verzoekende partij tegen de initiële beslissing van de wegeninspecteur-controleur, noch haar beroep bij de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken onontvankelijk werden verklaard. Het verzet en het beroep werden trouwens zowel in het Nederlands als in het Frans ingediend.

Op grond van artikel 60, § 2, van het aslastendecreet vervalt de administratieve geldboete stilzwijgend wanneer de wegeninspecteur-controleur zijn beslissing na verzet niet binnen dertig dagen na de hoorzitting met een aangetekende brief tegen ontvangstbewijs meedeelt aan de overtreder en in voorkomend geval de onderneming. Uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij op 9 september 2011 verzet heeft aangetekend tegen de beslissing van 6 september 2011 van de wegeninspecteur-controleur. Op 24 oktober 2011 werd een hoorzitting gehouden. Vervolgens heeft de wegeninspecteur-controleur op 21 november 2011 een beslissing na verzet genomen, die op 23 november 2011, dit is binnen de termijn van dertig dagen na de hoorzitting, met een aangetekende brief tegen ontvangstbewijs aan de verzoekende partij werd betekend. Er is derhalve geen reden om de administratieve geldboete op grond van artikel 60, § 2, van het aslastendecreet als vervallen te beschouwen. Het feit dat de wegeninspecteur-controleur geen rekening zou hebben gehouden met de door de verzoekende partij in het Frans neergelegde conclusies doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Wat de grief betreft dat de eerste verzoekende partij door de wegeninspecteur-controleur ongelijk behandeld werd omdat deze haar in het Frans ingediende conclusie niet in aanmerking zou hebben genomen, dient te worden opgemerkt dat ingevolge de devolutieve werking van het bestuurlijk beroep de bestreden beslissing volledig in de plaats is gekomen van de beslissing die in eerste aanleg werd genomen door de wegeninspecteur-controleur, waardoor laatstgenoemde beslissing niet langer rechtsgevolgen heeft. Er moet derhalve geen acht worden geslagen op eventuele onregelmatigheden waarmee de beslissing van de wegeninspecteur-controleur zou zijn behept, aangezien eventuele onregelmatigheden in de procedure in eerste aanleg worden gedekt door de beslissing in beroep. Zij heeft haar beroep met een uiteenzetting van haar grieven in het Frans en Nederlands ingediend, en voert niet aan dat in beroep niet zou zijn geantwoord op die grieven en deze uiteengezet in de Franstalige conclusies. Uit de bestreden beslissing in beroep blijkt dat de minister de zaak zelf opnieuw volledig heeft onderzocht en dat zijn beslissing steunt op eigen motieven. De bestreden beslissing antwoordt op uitgebreide wijze op elk van de in de conclusies in beroep aangebrachte grieven. Uit een vergelijking van de conclusies met de beslissing blijkt dat op al de middelen wordt geantwoord. In de

bestreden beslissing wordt overwogen dat “in casu wordt besloten [...] de in het Frans opgestelde conclusie te behandelen”.

38. De in het middel aangeklaagde ongelijke behandeling van de verzoekende partij als gevolg van het ontbreken van de waarborgen die gelden bij een strafrechtelijke procedure heeft, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, wel degelijk betrekking op de inhoud en de draagwijdte van het aslastendecreet. De Raad van State heeft geen rechtsmacht om dergelijke kritiek te beoordelen.

Voor zover de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de mogelijkheid om in strafzaken verzachtende omstandigheden in te roepen, mist haar middel overigens feitelijke grondslag. In de mogelijkheid voor de wegeninspecteur-controleur en de Vlaamse regering om bij het opleggen van een administratieve geldboete in het geval van verzachtende omstandigheden onder het wettelijk minimum te gaan, is voorzien bij decreet van 24 juni 2005.

Artikel 59, § 2, tweede lid, van het aslastendecreet luidt sindsdien als volgt:

“Als verzachtende omstandigheden aanwezig zijn, kan de wegeninspecteur-controleur of de Vlaamse Regering, na de overtreder en in voorkomend geval de onderneming gehoord te hebben, een administratieve geldboete onder de betreffende minimumbedragen opleggen.”

Ook bestaat sindsdien de mogelijkheid om geheel of gedeeltelijk uitstel te verlenen voor de betaling van de administratieve geldboete.

Artikel 59bis, §§ 1 en 2, van het aslastendecreet luiden als volgt:

“§ 1. De wegeninspecteur-controleur kan, na de overtreder en in voorkomend geval de onderneming gehoord te hebben, geheel of gedeeltelijk uitstel van de tenuitvoerlegging van de betaling van de administratieve geldboete toekennen.

§ 2. Het uitstel is enkel mogelijk als in de negatieve referteperiode geen andere administratieve geldboete werd opgelegd aan de overtreder of er geen strafrechtelijke veroordeling is geweest op basis van dit decreet.”

Het komt aan de verwerende partij toe om een eigen handhavingsbeleid te ontwikkelen. Binnen het kader van de decretale bepalingen, de beginselen van behoorlijk bestuur en de rechten van verdediging, oordeelt de verwerende partij soeverein over het bedrag van de boete en het al dan niet in aanmerking nemen van verzachtende omstandigheden. Hetzelfde geldt voor het al dan niet verlenen van een geheel of gedeeltelijk uitstel voor wat de opgelegde administratieve geldboete betreft.

Uit de memorie van wederantwoord en de laatste memorie blijkt dat de verzoekende partij in essentie de aangeklaagde ongelijke behandeling steunt op het feit dat zij in het kader van de administratieve procedure niet de mogelijkheid heeft om de doorverwijzing naar een Franstalig rechtscollege te vragen. Zij heeft deze grief echter niet aangevoerd in het inleidend verzoekschrift, zodat deze nieuwe aangeklaagde ongelijke behandeling neerkomt op een niet toegelaten uitbreiding van hun oorspronkelijk middel en bijgevolg niet ontvankelijk is. Overigens betreft het hier opnieuw een kritiek op de wet of het decreet, waarvoor de Raad van State zonder rechtsmacht is.

Wat de mogelijkheid betreft om bijkomende onderzoeksmaatregelen te vragen en getuigen te horen, wordt opgemerkt dat, zoals blijkt uit het proces-verbaal van de wegeninspecteurs, de persoon die wordt verhoord, kan vragen dat “bepaalde opsporingshandelingen worden verricht of dat een bepaald verhoor kan afgenomen worden”. Uit het dossier blijkt niet dat de vrachtwagenbestuurder of de verzoekende partij daarom heeft verzocht, laat staan dat een dergelijk verzoek zou zijn verworpen.

39. Het vijfde middel is niet gegrond.

F. Zesde middel

Uiteenzetting van het middel

40. In een zesde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het onpartijdigheidsbeginsel, doordat de wegeninspecteur-controleur die de administratieve geldboete heeft opgelegd vervolgens zelf heeft beslist om deze sanctie al dan niet te behouden, zodat hij zowel rechter als partij was. Het feit dat tegen die beslissing beroep kon worden ingesteld doet geen afbreuk aan die vaststelling, aangezien de ambtenaar bij wie het beroep wordt ingediend evenmin onpartijdig is en rekenschap dient af te leggen aan de minister. Ook het feit dat de Raad van State aan de eisen van onpartijdigheid en onafhankelijkheid voldoet, volstaat niet, aangezien de waarborgen van artikel 6 EVRM ook van toepassing moeten zijn op de procedure die de rechterlijke uitspraak voorafgaat. De verzoekende partij had echter niet de mogelijkheid om bijkomende onderzoeksmaatregelen te vragen, getuigen te horen of “rechtvaardigingsgronden” in te roepen.

41. In de memorie van wederantwoord betwist de verzoekende partij dat het middel kritiek zou betreffen op het aslastendecreet en niet op de bestreden beslissing. Volgens de verzoekende partij ontnemt het decreet en de richtlijnen die er uit voortvloeien de verwerende partij niet de mogelijkheid om de zaak voor te leggen aan een andere wegeninspecteur dan diegene die de administratieve boete heeft opgelegd. De procedureregels en administratieve regels impliceren niet dat het onpartijdigheidsbeginsel niet zou moeten worden nageleefd.

42. In de laatste memorie merkt de verzoekende partij nog op dat zij uiteraard niet de bedoeling heeft de onpartijdigheid van de Raad van State ter discussie te stellen, ook al maakt zij zich zorgen over de vaststelling van deze zaken voor een Nederlandstalige kamer. Zij is “enkel de mening [...] toegedaan dat volledige voorgaande administratieve rechtspleging bezoedeld is met partijdigheid en dat het ongerechtvaardigd is om een eiser te noodzaken verzet en uiteindelijk beroep aan te tekenen voor [de Raad van State] om zo deze situatie te laten vaststellen”.

Beoordeling

43. In het middel wordt in essentie aangevoerd dat de administratieve geldboete wegens overtreding van het aslastendecreet niet wordt opgelegd door een onafhankelijke en onpartijdige instantie.

De wegeninspecteur-controleur en de Vlaamse minister van Openbare Werken en Mobiliteit treden bij het opleggen van een administratieve geldboete ingevolge een inbreuk op het aslastendecreet niet op als jurisdictioneel orgaan, maar wel als organen van het actief bestuur.

Ook organen van het actief bestuur moeten de onpartijdigheidsplicht in acht nemen, doch voor hen geldt die verplichting niet zo absoluut als voor de rechter en ze moet verenigbaar zijn met de eigen aard, meer bepaald de eigen structuur van bestuur. Daarbij dient rekening te worden gehouden met de wijze waarop de bestuurlijke procedure door de decreetgever wordt geregeld.

De omstandigheid dat het Agentschap Wegen en Verkeer waartoe de wegeninspecteurs-controleurs behoren, onder de verantwoordelijkheid valt van de Vlaamse minister van Openbare Werken en Mobiliteit, is een gegeven dat eigen is aan de structuur van het bestuur en kan dienvolgens niet dienstig worden aangevoerd om de onpartijdigheid van de betrokken bestuursorganen te betwisten. Voorts is het eigen aan de procedure van verzet dat dezelfde instantie – te dezen dezelfde wegeninspecteur-controleur – die bij verstek uitspraak heeft gedaan, het verzet behandelt. Te dezen regelt artikel 60, § 2, van het aslastendecreet de procedure van verzet: binnen de dertig dagen na ontvangst van de kennisgeving van de beslissing tot het opleggen van een administratieve geldboete, kan verzet worden aangetekend; in dat geval wordt de overtreder en in voorkomend geval de onderneming binnen de vijftien dagen na het instellen van het verzet uitgenodigd op een hoorzitting, de overtreder en de onderneming kunnen op de hoorzitting een nota indienen, ze mogen zich laten bijstaan of vertegenwoordigen door een raadsman, van de hoorzitting wordt een verslag opgemaakt en binnen dertig dagen na de hoorzitting, dient de wegeninspecteur-

controleur zijn beslissing mee te delen aan de overtreder en in voorkomend geval de onderneming.

De verzoekende partij toont geenszins *in concreto* aan waarom te dezen zou moeten worden geoordeeld dat de “volledige voorgaande administratieve rechtspleging bezoedeld is met partijdigheid”. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zowel in verzet, als in beroep schriftelijke conclusies heeft neergelegd, dat zij telkens werd uitgenodigd voor de hoorzittingen, dat tijdens de hoorzitting in beroep haar raadsman de zaak kon toelichten en alle dienstige elementen kon aanvoeren, ter verdediging van zijn cliënte, waarbij een ambtenaar voor de bestuurlijke beroepsinstantie een schriftelijk relaas heeft genotuleerd van het verloop van de zitting, waarop de minister in de bestreden beslissing uitgebreid heeft geantwoord zodat in de bestuurlijke procedure de rechten van verdediging werden geëerbiedigd en het bestuur heeft doen blijken van de vereiste onafhankelijkheid en op zorgvuldige wijze heeft gehandeld.

Wat de mogelijkheid betreft om bijkomende onderzoeksmaatregelen te vragen, getuigen te horen of “rechtvaardigingsgronden” in te roepen, wordt herhaald dat, zoals blijkt uit het proces-verbaal van de wegeninspecteurs, de persoon die wordt verhoord, kan vragen dat “bepaalde opsporingshandelingen worden verricht of dat een bepaald verhoor kan afgenomen worden”. Uit het dossier blijkt niet dat de vrachtwagenbestuurder of de verzoekende partij daarom heeft verzocht, laat staan dat een dergelijk verzoek zou zijn verworpen. De verzoekende partij toont evenmin aan dat zij niet de mogelijkheid had om “rechtvaardigingsgronden” in te roepen.

44. De Raad van State heeft voorts reeds in talrijke arresten uiteengezet dat artikel 6 EVRM niet vereist dat de administratieve instanties die de boete hebben opgelegd of die kennis hebben genomen van het verzet of het beroep daartegen, aan alle vereisten van artikel 6, lid 1, EVRM moeten voldoen. Het volstaat dat tegen de eindbeslissing van de administratieve overheid een beroep openstaat bij een rechterlijke instantie met “volle rechtsmacht”, in de zin waarin het EHRM dat begrip verstaat. Tegen de beslissing van de minister kon de verzoekende partij overeenkomstig artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de

Raad van State, een beroep tot nietigverklaring instellen bij de Raad van State. Het standpunt dat de Raad van State een rechtscollege is dat beantwoordt aan de vereisten van artikel 6, lid 1, EVRM werd reeds in talrijke arresten van de Raad van State uiteengezet en bevestigd door nationale hoge rechtscolleges, zijnde het Grondwettelijk Hof en het Hof van Cassatie (Grondwettelijk Hof, 18 februari 2016, nr. 25/2016, B.40.1 en B.40.2; Cass. 15 oktober 2009, Arr.Cass. 2009, 584).

De Raad van State sluit zich enerzijds aan bij voornoemde rechtspraak en bevestigt anderzijds zijn vaste rechtspraak.

45. Het zesde middel is niet gegrond.

G. Zevende middel

Uiteenzetting van het middel

46. In een zevende middel voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’. De verzoekende partij stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing, met uitzondering van het antwoord op de argumenten van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van State van 24 mei 2013 en het ontbreken van het bewijs van seponering dat voor het eerst werd aangehaald, identiek is aan de motivering van andere beslissingen in dergelijke dossiers. Volgens de verzoekende partij blijkt daaruit dat geen rekening werd gehouden met de specifieke kenmerken van het dossier. Zo werd in de bestreden beslissing geen antwoord gegeven op het argument dat aan de vrachtwagenbestuurder voldoende tijd moet worden gegeven om de lading stabiel te laten worden. Eveneens werd niet geantwoord op de aanvragen tot uitstel die werden geformuleerd in de conclusies.

47. In de memorie van wederantwoord betoogt de verzoekende partij dat zij, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, de inbreuk heeft betwist en dat de verwerende partij daarop geen antwoord heeft geformuleerd. Er werd geen rekening gehouden met de vraag tot uitstel, terwijl de

verwerende partij toch wel verplicht is te antwoorden op de argumenten die in de conclusies worden aangevoerd.

48. In de laatste memorie blijft de verzoekende partij er bij dat de bestreden beslissing geen antwoord geeft op de vraag tot uitstel, al was het maar door te stellen dat het aan haar toekwam om de gronden aan te geven die dergelijk uitstel zouden kunnen rechtvaardigen. Aangezien geen enkele motivering wordt gegeven over dit punt, is het haar niet mogelijk om de reden te begrijpen waarom haar dit uitstel wordt geweigerd.

Beoordeling

49. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met de ernst van de genomen beslissing.

Het belangrijkste doel van de verplichting tot uitdrukkelijke motivering is dat de betrokkene in de hem betreffende akte zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, zodat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De formelemotiveringsplicht impliceert niet dat de overheid ertoe gehouden is om op elk aangevoerd argument afzonderlijk te antwoorden. Het volstaat dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de aangevoerde argumenten in de besluitvorming werden betrokken en dat uit de motivering kan worden afgeleid waarom deze argumenten niet worden aangenomen.

50. Er blijkt niet dat de verzoekende partij het argument dat voldoende tijd moest worden gelaten om de lading stabiel te laten worden tijdens

de bestuurlijke procedure heeft aangevoerd. Zij kan er zich bijgevolg niet over beklagen dat in de bestreden beslissing niet wordt geantwoord op dit argument.

51. Op grond van artikel 59bis van het aslastendecreet kan de wegeninspecteur-controleur of de Vlaamse regering, na de overtreder en in voorkomend geval de onderneming gehoord te hebben, geheel of gedeeltelijk uitstel van de tenuitvoerlegging van de betaling van de administratieve geldboete toekennen. Het uitstel is enkel mogelijk als in de negatieve referteperiode geen andere administratieve geldboete werd opgelegd of er geen strafrechtelijke veroordeling is geweest op grond van dit decreet.

Wanneer de overtreder verzoekt hem geheel of gedeeltelijk uitstel van betaling toe te kennen, moet uit de motivering blijken waarom op dat verzoek niet wordt ingegaan. De voorwaarde is wel dat de betrokkene specifieke redenen inroept om in zijn geval geheel of gedeeltelijk uitstel van betaling toe te staan.

Te dezen heeft de verzoekende partij gevraagd om uitstel van de betaling van de administratieve geldboete toe te staan omwille van het feit dat de vrachtwagenbestuurder nog geen veroordeling wegens een inbreuk op het aslastendecreet had opgelopen.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, wordt wel degelijk op die vraag geantwoord. In de bestreden beslissing wordt hierop als volgt geantwoord:

“Appellante is van oordeel dat, gelet op het ontbreken van antecedenten in hoofde van de overtreder, de administratieve geldboete (voor een deel) met uitstel moet worden opgelegd;
Overeenkomstig artikel 59bis, § 2, van het decreet kan het geheel of gedeeltelijk uitstel van de betaling van de administratieve geldboete enkel worden toegestaan als in de negatieve referteperiode geen andere administratieve geldboete werd opgelegd aan de overtreder of er geen strafrechtelijke veroordeling is geweest op basis van dit decreet;
Uit die bepaling blijkt dat het ontbreken van antecedenten die in het voorafgaand jaar tot een administratieve geldboete of veroordeling hebben geleid een absolute minimumvoorwaarde is om uitstel van betaling van de administratieve geldboete te kunnen verkrijgen;

Het ontbreken van antecedenten kan dan ook op zich niet volstaan om uitstel van betaling te verkrijgen. Er anders over oordelen zou er immers op neerkomen dat aan eenieder die aan de minimumvoorwaarde voldoet uitstel van betaling zou moeten worden toegekend;

Aangezien door appellante geen specifieke redenen worden aangevoerd om uitstel van betaling toe te staan, kan niet op verzoek van de appellante worden ingegaan en blijft de administratieve geldboete bepaald op het decretaal bepaalde minimum.”

Aldus wordt op afdoende wijze gemotiveerd waarom niet op het verzoek tot uitstel van de betaling van de administratieve geldboete wordt ingegaan. Overigens wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen dat het ontbreken van antecedenten die in het voorafgaand jaar tot een administratieve geldboete of veroordeling hebben geleid een absolute minimumvoorwaarde is om uitstel van betaling van de administratieve geldboete te kunnen verkrijgen. Er anders over oordelen zou er inderdaad op neerkomen dat aan eenieder die aan voormelde minimumvoorwaarde voldoet uitstel van betaling van de administratieve geldboete zou moeten worden verleend.

52. De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat in de motivering geen antwoord werd geformuleerd op de conclusies, en evenmin dat ze ontoereikend zou zijn. Het feit dat andere beslissingen waarbij voor een gelijkaardige inbreuk een administratieve geldboete werd opgelegd, identieke motieven bevatten met betrekking tot dezelfde grieven, volstaat niet om te besluiten dat de formelemotiveringsplicht werd geschonden.

53. Het zevende middel is niet gegrond.

H. Achtste middel

Uiteenzetting van het middel

54. In een achtste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel, doordat voor de overlading een administratieve geldboete van “3000 euro” (lees: 1.100 euro) wordt opgelegd, terwijl dergelijke inbreuken volgens de wet van 21 juni 1985 ‘betreffende de

technische eisen waaraan elk voertuig moet voldoen' met een geldboete van "10 tot 10000 BEF" worden bestraft. Zij verwijst naar een vonnis van de politierechtbank te Luik waarbij voor een duidelijk zwaardere overlading een lagere geldboete werd opgelegd. Bovendien heeft het Hof van Justitie te Luxemburg in een arrest van 9 februari 2012 in de zaak Márton Urbán tegen Hongarije (C-210/10) geoordeeld dat sancties in verhouding moeten staan tot de feiten en effectief, ontradend en niet discriminerend moeten zijn. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing ten onrechte aangevoerd dat deze kritiek niet gericht is tegen de beslissing maar tegen het decreet. Zij verliest daarbij immers uit het oog dat zij de mogelijkheid heeft om geheel of gedeeltelijk uitstel toe te staan. De verzoekende partij heeft in haar conclusies in eerste aanleg en in beroep uitdrukkelijk gevraagd om uitstel te verlenen, maar de verwerende partij is daar ten onrechte niet op ingegaan.

55. In de memorie van wederantwoord stelt de verzoekende partij dat het dossier geen enkel element bevat dat het mogelijk maakt om de gerechtelijke antecedenten van de vrachtwagenbestuurder of van de vennootschap na te gaan. Betreffende de motivering van de strafmaat verwijzen zij naar artikel 195, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering en naar artikel 3, vierde lid, van de wet van 29 juni 1964.

56. In de laatste memorie benadrukt de verzoekende partij nogmaals dat de vervolgende partij ertoe gehouden is, bij toepassing van een vaste rechtspraak van het Hof van Cassatie, om de onjuistheid van de beweringen van de beklaagde te bewijzen. Bij ontbreken van vroegere veroordelingen en van negatieve inlichtingen heeft de verzoekende partij het recht op uitstel. De verwerende partij kan het tegendeel niet bewijzen aangezien er zich geen enkel strafblad in deze rechtspleging bevindt en de diensten van de verwerende partij geen enkel inlichtingenbulletin hebben ontvangen.

Beoordeling

57. Artikel 59, § 2, eerste lid, van het aslastendecreet bepaalt dat het tarief van de administratieve geldboete gelijk is aan de minimum geldboete

overeenkomstig de overlading, zoals bepaald in artikel 57, verhoogd met de opdecimen.

De overlading bedroeg op de eerste as van de oplegger van de vrachtwagen 1.493 kg.

Artikel 57 van het aslastendecreet stelt de minimum geldboete bij een overlading met 1.000 kg tot minder dan 1.500 kg vast op 200 euro. Verhoogd met de opdecimen brengt dit de administratieve geldboete op 1.100 euro.

Het komt de Raad van State niet toe de proportionaliteit van de bedragen die in het aslastendecreet zijn vastgelegd, te beoordelen, vermits dit een kritiek op de inhoud van het aslastendecreet uitmaakt. Wel dient hij, wanneer hij daartoe wordt verzocht, te beoordelen of er een evenredigheidsverband bestaat tussen de gesanctioneerde gedraging en de opgelegde administratieve sanctie. Te dezen werd de minimum geldboete opgelegd, waarbij de minister geen lager bedrag mag opleggen, tenzij er verzachtende omstandigheden zijn.

58. Artikel 59, § 2, tweede lid, van het aslastendecreet bepaalt dat als verzachtende omstandigheden aanwezig zijn, de wegeninspecteur-controleur of de Vlaamse regering, na de overtreder en in voorkomend geval de onderneming gehoord te hebben, een administratieve geldboete onder de voormelde minimumbedragen kan opleggen. Er blijkt evenwel niet dat de verzoekende partij in de voorliggende zaak verzachtende omstandigheden heeft ingeroepen.

59. Zoals uit de beoordeling van het zevende middel blijkt, is in de motivering van de bestreden beslissing op voldoende duidelijke wijze aangegeven waarom de verwerende partij niet is ingegaan op de vraag van de verzoekende partij om uitstel van de betaling van de administratieve geldboete toe te staan. De omstandigheid dat in de negatieve referteperiode geen andere administratieve geldboete werd opgelegd of er geen strafrechtelijke veroordeling is geweest op grond van dit decreet, verleent niet automatisch het recht op de toekenning van uitstel. Dit is wel een voorwaarde, maar uitstel kan maar worden

verleend, zoals de bestreden beslissing terecht opmerkt, wanneer specifieke omstandigheden worden aangetoond die daartoe kunnen besluiten.

Nu geen specifieke reden worden aangevoerd om uitstel van betaling te verkrijgen, diende de verwerende partij niet na te gaan of de voorwaarde daartoe dat geen “veroordeling door het Vlaamse Gewest werd uitgesproken gedurende de referentieperiode” al dan niet was vervuld. Zij hoefde dan ook niet te bewijzen dat de verzoekende partij wel reeds geconfronteerd zou zijn geweest met een veroordeling.

60. Het achtste middel is niet gegrond.

I. Negende middel

Uiteenzetting van het middel

61. In een negende middel voert de verzoekende partij aan dat de rechten van verdediging werden geschonden.

Zij voert, samengevat, in dat verband de volgende grieven aan:

- Op grond van het vermoeden van onschuld moet de verwerende partij het bestaan van de inbreuk bewijzen. Te dezen blijkt niet uit het dossier dat de vrachtwagenbestuurder of de onderneming over middelen beschikten om het gewicht van de lading na te gaan en dat zij op de hoogte waren van de overlading. Het strafdossier vermeldt ook niets over de aard van de lading die wordt omschreven als “hout”. De aard van de vervoerde goederen kan nochtans een rol spelen bij de vraag of de vrachtwagenbestuurder op de hoogte kan zijn van de overlading of de verplaatsing van de goederen tijdens de rit. Uit het dossier blijkt ook niet dat bij de weging van het voertuig voldoende tijd werd gelaten om de lading stabiel te laten worden, zoals door een recente richtlijn van het Vlaamse Gewest wordt voorgeschreven.
- De overtreding is niet bewezen, aangezien niet vaststaat dat de gebruikte asdrukweiger correct werkte en uit geen enkel document voortvloeit dat de

weegschaal is getest geweest op 5 april 2012. Bovendien is het niet aangetoond dat de weegbon afkomstig is van het toestel dat door de verbalisanten werd gebruikt. Tenslotte bewijst niets dat de verbalisanten voldoende zijn opgeleid om het omstreden toestel te gebruiken.

- De eerste verzoekende partij kan niet burgerlijk aansprakelijk worden gesteld voor een inbreuk waarvoor geen bewijs voorligt dat de zaak door het bevoegde parket werd geseponeerd. “Dat het in het geding brengen van de strafvordering van de burgerlijke aansprakelijke nooit plaats mag hebben los van die van de beklaagde”.
- Het vermoeden van wegdekbeschadiging schendt het vermoeden van onschuld, dat gewaarborgd wordt door artikel 6, lid 2, EVRM en artikel 14, lid 2, van het Internationaal Verdrag inzake burgerlijke en politieke rechten. De vraag kan gesteld worden of de overlading leidt tot beschadiging van het wegdek dan wel de slechte staat van het wegdek leidt tot de verplaatsing van de goederen op de wielas. De vervolgende partij dient het bewijs te leveren dat het niet haar eigen wegennet is dat aan de basis ligt van de verplaatsing van de goederen op de wielas.
- De verwerende partij heeft de vraag van de verzoekende partij om in aanmerking te komen voor uitstel negatief beantwoord, en neemt daarbij genoegen met de bewering dat niet de vrachtwagenbestuurder wordt vervolgd maar wel de vennootschap. Nu geen enkel element in het dossier aantoont dat zij vroeger is veroordeeld geweest voor gelijkaardige feiten, heeft zij derhalve het recht om uitstel te vragen voor een eerste overtreding.

62. In de memorie van wederantwoord benadrukt de verzoekende partij dat de wegeninspecteurs volgens een interne richtlijn verplicht zijn om een wachttijd in acht te nemen die voldoende lang is om de lading stabiel te laten worden. Aangezien uit het dossier niet blijkt dat deze wachttijd werd toegekend, zijn de rechten van verdediging van de verzoekende partij geschaad en is het bestaan van de inbreuk niet aangetoond.

Volgens haar zijn de beweringen van de verwerende partij met betrekking tot de attesten van de metrologische controledienst meer dan dubieus, aangezien zij twee verschillende attesten overlegt voor dezelfde weegschaal.

De verzoekende partij benadrukt ten slotte nogmaals het gebrek aan bewijs van seponering.

63. In de laatste memorie benadrukt de verzoekende partij nog het volgende:

- Dat de aard van de goederen uiteraard een zekere invloed kan hebben op het feit dat men al dan niet op de hoogte is van de overlading aan de wielassen of van de overlading zelf. Niet alleen een vloeibare lading, maar ook een lading in bulk zoals zand of cement, kan zich tijdens een rit verplaatsen, gelet op de slechte staat van de Belgische wegen. Bovendien is zand, grond of hout zwaarder wanneer het nat is. Bijgevolg lijdt het geen twijfel dat de aard van de lading een invloed heeft op de verplaatsing van de goederen tijdens de rit, vandaar de noodzaak om aan de vrachtwagenbestuurder een wachttijd toe te kennen. Bovendien dient er aan te worden herinnerd dat het aan de verwerende partij toekomt om haar verplichtingen na te komen en de werkelijkheid van de overtredingen aan te tonen.
- Dat volgens de redenering dat er geen enkele reden is om ter discussie te stellen dat de wegingsbon afkomstig is van het toestel dat gebruikt werd door de verbalisanten, er eigenlijk een blanco volmacht mag worden gegeven aan ambtenaren en deze helemaal niets hoeven te rechtvaardigen.
- Dat niet alleen de verwerende partij heeft geweigerd uitstel te verlenen, maar dat zij ook in de bestreden beslissing zelfs geen antwoord heeft geformuleerd op dit verzoek.

Beoordeling

64. De verzoekende partij betwist in haar eerste grief in hoofdzaak het bestaan van het moreel bestanddeel van het misdrijf.

In verband met het moreel bestanddeel van een misdrijf meent het Hof van Cassatie in een arrest van 8 oktober 2002 (Nr. 515 – A.R. P.01.1149.N) aan dat wanneer de wet van de delictsomschrijving geen schuldvorm vermeldt, de rechter de schuld kan afleiden uit het materiële feit van

de overtreding, voor zover de overtreder geen grond van rechtvaardiging of enige andere schuldsluitingsgrond aannemelijk maakt.

In een arrest van 2 november 2004 (Nr. 521, A.R. P.04.0767.N) oordeelt het Hof van Cassatie met betrekking tot de misdrijven bedoeld in de artikelen 18, §§ 1 en 2, en 26 van het koninklijk besluit van 18 maart 1968 ‘houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan auto’s, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen (Technisch Reglement)’, wat volgt:

“(…) dat die bepalingen inhouden dat eenieder die een voertuig gebruikt, zich ervan moet vergewissen dat het gewicht in beladen toestand ervan niet meer bedraagt dan het hoogst toegelaten gewicht, ook al heeft hij zelf het voertuig niet geladen; dat het verzuim daaraan te voldoen het opzet of de schuldige nalatigheid kan uitmaken vereist opdat het morele bestanddeel van het misdrijf zou bestaan”.

De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze de omstandigheid dat de vrachtwagenbestuurder niet op de hoogte was van de overlading en over geen middelen beschikte om het gewicht van het voertuig te controleren, een grond van rechtvaardiging of schuldsluitingsgrond zou zijn.

De verzoekende partij verduidelijkt voorts niet in welk opzicht haar rechten van verdediging geschaad zijn doordat bij “de aard van de vervoerde goederen” in het proces-verbaal enkel wordt vermeld dat het om “hout” gaat, zonder nadere precisering. De verzoekende partij kent immers de goederen die ze vervoert. Zij toont niet aan dat de specifieke aard van de vervoerde goederen gevolgen heeft voor de vaststelling van de inbreuk.

De verzoekende partij beroept zich bovendien ten onrechte op de omzendbrief MOW 2012/1 van 9 juli 2012 om te stellen dat bij het wegen van het voertuig een wachttijd moest worden in acht genomen om de lading stabiel te laten worden. Deze omzendbrief was dus nog niet van toepassing op het tijdstip van de vaststelling van de inbreuk. In de omzendbrief wordt overigens in verband met de controle van het voertuig het volgende bepaald:

“Bij controles van voertuigen geladen met goederen die mogelijk onderhevig zijn aan verschuivingen tijdens het transport en die, zonder enige tussenkomst, zichzelf terug stabiliseren (bijvoorbeeld vloeibare ladingen in tankwagens, zand, cement), dient de wegeninspecteur de chauffeur steeds de kans te geven om de lading eerst te laten stabiliseren alvorens over te gaan tot de weging (bijvoorbeeld door een ‘rustpauze’ van 5 à 10 minuten in acht te nemen tussen de afleiding en de weging).”

De verzoekende partij toont niet aan dat, gelet op de aard van de vervoerde goederen, met het wegen moest worden gewacht tot de lading stabiel was geworden.

65. Volgens de tweede grief van de verzoekende partij is het voorts niet zeker of de asweger op een correcte manier werkte en wanneer ze getest is geweest en zou het niet mogelijk zijn om aan de hand van het strafdossier te achterhalen of de weegbon afkomstig is van het toestel dat door de verbalisanten werd gebruikt.

Uit het attest dat met een brief van 30 juli 2013 aan de verzoekende partij werd meegedeeld blijkt dat de asdrukweiger te Jabbeke waarmee het voertuig van de verzoekende partij werd gewogen, op 24 september 2010, zijnde minder dan twee jaar voor de vaststelling van de overlading, aan een metrologische controle werd onderworpen, zodat er geen reden is om aan de juistheid van de uitgevoerde weging te twijfelen. Het feit dat in het proces-verbaal van 27 januari 2011 naar een eerdere controle werd verwezen op 15 oktober 2008 is een materiële vergissing die geen gevolgen heeft voor de wettigheid van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing steunt niet op het eerste attest, maar wel op het tweede attest van 24 september 2010.

Er is bovendien ook geen reden om aan te nemen dat de weegbon die als bijlage 1 bij het proces-verbaal is gevoegd, niet afkomstig zou zijn van het toestel waarvan de verbalisanten bij de controle van het voertuig gebruik hebben gemaakt.

66. De verzoekende partij betwist in een derde grief ten onrechte dat zij burgerrechtelijk aansprakelijk kan worden gesteld voor de handelingen van

de vrachtwagenbestuurder omdat tegen laatstgenoemde geen strafvervolging werd ingesteld.

Ingevolge artikel 59, § 5, van het aslastendecreet is de onderneming burgerrechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de administratieve geldboete opgelegd aan de personen voor wie ze overeenkomstig artikel 1384 van het Burgerlijk Wetboek aansprakelijk is.

Te dezen werd de administratieve geldboete evenwel niet opgelegd aan de vrachtwagenbestuurder maar aan de onderneming zelf, namelijk de verzoekende partij. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht vastgesteld:

“Gelet op het feit dat de administratieve geldboete in casu niet werd opgelegd aan de chauffeur/werknemer, maar aan de firma/werkgever, is regeling inzake de burgerrechtelijk[e] aansprakelijk[heid] van de onderneming voor de betaling van de administratieve geldboete, zoals voorzien in artikel 59, § 5 van het decreet, niet van toepassing”.

De verzoekende partij gaat er verkeerdelijk van uit dat zij burgerlijk aansprakelijk werd gesteld voor de betaling van de administratieve geldboete.

Het feit dat tegen de vrachtwagenbestuurder geen strafvervolging werd ingesteld is bijgevolg zonder belang.

67. De verzoekende partij voert in een vierde grief aan dat het vermoeden van onschuld wordt miskend, doordat wordt vermoed dat de overlading schade aan het wegdek heeft veroorzaakt. Die grief betreft in essentie de verenigbaarheid van artikel 56 van het aslastendecreet met artikel 6, lid 2, EVRM en artikel 14, lid 2, van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 ‘inzake burgerrechten en politieke rechten’.

Het Grondwettelijk Hof heeft hierover bij arrest nr. 61/2010 van 27 mei 2010 in antwoord op een door de Raad van State gestelde prejudiciële vraag als volgt geoordeeld:

“B.2. Het verwijzende rechtscollege vraagt of artikel 56 van het Vlaamse decreet van 19 december 1998 bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6.2 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 14.2 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, in zoverre die bepaling een wettelijk vermoeden van verboden wegdekbeschadiging zou inhouden.

B.3.1. Artikel 6.2 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en artikel 14.2 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten houden het vermoeden van onschuld in.

B.3.2. Wettelijke vermoedens zijn in beginsel niet in strijd met die verdragsbepalingen (in die zin : EHRM, 7 oktober 1988, Salabiaku t. Frankrijk, § 28; 20 maart 2001, Telfner t. Oostenrijk, § 16). Zij moeten evenwel een redelijk verband van evenredigheid vertonen met het wettig nagestreefde doel (EHRM, 23 juli 2002, Janosevic t. Zweden, § 101; 23 juli 2002, Västberga Taxi Aktiebolag en Vulic t. Zweden, § 113), waarbij rekening moet worden gehouden met de ernst van de zaak en waarbij het recht van verdediging moet worden gevrijwaard (EHRM, 4 oktober 2007, Anghel t. Roemenië, § 62).

B.4.1. Artikel 56, eerste lid, van het Vlaamse decreet van 19 december 1998, zoals vervangen bij artikel 3 van het Vlaamse decreet van 19 december 2003 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2004, bepaalde:

‘Het is verboden het wegdek te beschadigen door een overschrijding van de maximale toegelaten massa’s of de massa’s onder de assen zoals bepaald in de artikelen 18, §§ 1, 2 of 32bis, van het koninklijk besluit van 15 maart 1968 houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto’s, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen’.

B.4.2. Uitgangspunt van die bepaling was dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen de overschrijding van de federale aslastenbeperingen en de beschadiging van het wegdek. In de parlementaire voorbereiding wordt daaromtrent verwezen naar een onderzoek van onder meer het Opzoekingscentrum voor de Wegenbouw (Parl. St., Vlaams Parlement, 1998-1999, nr. 1214/8, p. 6).

B.5.1. Artikel 9, 1°, van het Vlaamse decreet van 24 juni 2005 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2005 heeft in voormelde bepaling de woorden ‘een overschrijding van de maximale toegelaten massa’s of de massa’s onder de assen zoals bepaald in de artikelen 18, §§ 1, 2 of 32bis, van het koninklijk besluit van 15 maart 1968 houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto’s, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen’ vervangen door de woorden ‘zich met een voertuig op de openbare weg te bevinden waarvan de massa op de grond onder één van de assen het bij de goedkeuring vastgestelde maximum met meer dan vijf procent overschrijdt’.

B.5.2. Die wijziging werd als volgt verantwoord:

‘De strafbaarstelling wordt aangepast ten opzichte van de vorige versie van het decreet zodat voortaan enkel overladingen per as strafbaar gesteld worden. Hiervoor wordt niet langer expliciet verwezen naar de federale technische eisen. Er wordt wel nog verwezen naar de bij goedkeuring vastgesteld maximum massa van de assen. Een overlading van minder dan 5 % op een as wordt getolereerd. Er kan pas een proces-verbaal worden opgesteld wanneer minstens één as meer dan 5 % overladen is. Uiteraard wordt rekening gehouden met de massa na correctie (i.e. na aftrek van de technische tolerantie van het meettoestel).

Een overlading op het totaal is enkel nog strafbaar als inbreuk op de federale technische eisen.

Schade aan het wegdek wordt immers hoofdzakelijk veroorzaakt wanneer een as zwaarder geladen is dan wettelijk voorzien. Wetenschappelijke studies hebben dit reeds herhaaldelijk aangetoond.

Schade hoeft echter niet per se te bestaan uit zichtbare schade zoals putten en scheuren en spoorvorming. Dit zijn slechts enkele van de meest voorkomende uiterlijke verschijningsvormen van de schade zoals bedoeld in dit artikel, de werkelijke schade manifesteert zich veeleer in een vermindering van de levensduur van de weg. Bij de aanleg van wegen wordt immers rekening gehouden met een bepaald aantal belastingen dat het wegdek moet kunnen trotseren tijdens haar levensduur. Elke abnormale belasting zorgt er dus voor dat het wegdek vlugger aan het eind van haar levensduur is en aldus vlugger moet vervangen worden. Dit brengt kosten en verkeersellende met zich mee. De (bijkomende) schade stijgt evenredig met de vierde macht van de aslast’ (Parl. St., Vlaams Parlement, 2004-2005, nr. 334/1, p. 6).

B.6. Uit de wijziging van de in het geding zijnde bepaling bij het voormelde artikel 9, 1°, van het Vlaamse decreet van 24 juni 2005 kan niet worden afgeleid dat er geen oorzakelijk verband zou bestaan tussen de overlading van het voertuig en wegbeschadiging. De decreetgever beoogt juist gevolg te geven aan wetenschappelijke studies waaruit blijkt dat die wegbeschadiging in hoofdzaak voortvloeit uit de overlading op een as. Gelet op die studies is de overlading op een as van het voertuig een verantwoorde aanwijzing dat het misdrijf, namelijk het veroorzaken van schade aan het wegdek, is gepleegd.

B.7. Bovendien kan noch uit de tekst van de in het geding zijnde bepaling, noch uit de parlementaire voorbereiding ervan worden afgeleid dat in geval van overschrijding met meer dan vijf procent van de maximaal toegelaten massa op de grond onder één van de assen een onweerlegbaar vermoeden van wegdekbeschadiging zou zijn ingesteld. De bepaling houdt slechts een verlichting in van de bewijslast van het openbaar ministerie.

B.8. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.”

Artikel 56 van het aslastendecreet houdt geen schending in van het door artikel 6, lid 2, EVRM en artikel 14, lid 2, van het voornoemde

Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten gewaarborgd vermoeden van onschuld.

68. De vijfde grief betreft de weigering om aan de verzoekende partij uitstel van de betaling van de administratieve geldboete te verlenen.

Zoals bij de bespreking van het zevende en achtste middel is uiteengezet, heeft de verwerende partij wettig geoordeeld dat geen uitstel van betaling van de administratieve geldboete moest worden verleend, aangezien door de verzoekende partij geen specifieke redenen werden aangevoerd om uitstel te verkrijgen.

69. Het negende middel dient te worden verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 17 november 2016, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Dierk Verbiest